

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

Bij ons thuis ligt de kelder vol met mummieslaapzakken, bijlen, kompassen, stormlantaarns, klamboes, lichtgewicht tentjes, titanium steelpannetjes, messen, hightech allesbranders en andere 'gear'. Door de jaren heen met veel gretigheid en tegen hoge investeringskosten door mij verzameld, voor het gelukzalige moment dat het dan eindelijk eens gaat gebeuren. Een 'trekking' met vader en zonen en andere mannavrienden door een woest, ver land, waarin onze vrijheidslievende en avontuurlijke familie-inslag een keer volledig tot zijn recht kan komen.

Het is een droom waarvan ik maar geen afstand kan doen, zelfs al besef ik diep in mijn hart dat de kansen op verwezenlijking ervan minimaal zijn en dat ze dat ook onveranderlijk waren. Nog los van de vraag hoe mijn luie, verwende urban zoonzjes intussen tegen zo'n uitdaging aankijken, ben ik er waarschijnlijk zelf toch ook niet helemaal het type voor. Iets spannenders dan een expeditie als jonge journalist naar een rendierfarm op de ijskap van Groenland heb ik eigenlijk nooit meegenomen. Wat me van die reis het meest is bijgebleven, is dat mijn mannelijke

collega en ik elke nacht snikkend van ellende in elkaars armen in ons tentje lagen te bibberen van de vrieskou.

Ook staat me nog heel helder voor de geest dat we er al die dagen in de donkerte van de poolcirkel niet één keer in slaagden om van het meegenomen instant-droogvoer een warme maaltijd te brouwen. We snaptten geen kloot van de werking van ons ingenieuze 'zwerfsport'-allesbrandertje, en als we er de vlam al in kregen, joeg een anerepende aneewwind die ogenblikkelijk weer uit. Voordat we naar de bewoonde wereld terug konden aten we vier dagen achtereen droge brokjes. Aan het met een tentstok neerknuppelen en rauw opeten van een rendier dachten we om de een of andere stomme reden niet.

Ik weet nog dat ik in het vliegtuig terug naar Kopenhagen opnieuw - en ditmaal van puur geluk - in tranen uitbarstte omdat we daarin door een lieve eskimo-stewardess erwtjes uit blik, appelcompote en een kipschnitzel kregen geserveerd. Mán, wat had ik verschrikkelijk geleden en wat smaakten die groente en dat vlees na zo'n ervaring vertrouwd en lekker als vroeger bij moeder.

Enfin, ik ben dus allicht niet helemaal het slagkerel dat men aan zijn zijde moet hebben tijdens een survival. Maar de leunstoel-avonturier in me blijft nochtans over de mogelijkheid ertoe fantaseren, daarbij doorlopend aangemoedigd door 'extreme outdoor'-series op zenders als de BBC, National Geographic en Discovery. Door een film als *Into the Wild* (2007) van Sean Penn, waarin het waargebeurde verhaal wordt verteld van Chris McCandless, die huis en haard vaarwel zei en zijn geluk - en noodlot - vond in de wildernis van Alaska. En door bijvoorbeeld de snel groeiende cavemen-beweging in de VS, die mannen leert in het dagelijks leven weer te vertrouwen op de instincten en fysieke krachten waar ook hun prehistorische voorvaders op vertrouwden, in plaats van op hun technologische kennis en hun aangekweekte talent als zorgvader, brave werknemer en oppassende burger. Een oermannelijke grot-man te zijn in New York - dat is pas leven.

Intussen is het voor een oefenavonturier als ik gewoon ook fijn om te verwijlen bij de fotografie en de korte films van kunstenaar Arjen Boerstra. Arjen lijkt mij eveneens een vent die zijn zucht naar ontberingen en typisch mannelijke uitdagingen niet wil laten afhangen van het moment dat er de tijd en het geld voor zijn (en het animo bij eventuele zoonzjes). Hij wil er in geestelijk en materieel opzicht hoe dan ook vooraf al klaar voor zijn.

Ik richtte daarvoor mijn kelder alvast maar in als outdoor-basiskamp. Arjen pakte het met nog meer daadkracht aan en zette ook meteen de stap naar buiten. In de bossen bij Veenhuizen bouwde hij een schitterende jachthut die als uitvalsbasis fungeert voor ontdekkingsreizen waarmee hij zichzelf en de rest van de wereld ooit nog zal gaan verbazen. Het is een stoere hut, maar in al zijn robuustheid stiekem toch ook wel een heel gezellige. 'Mannelijk knus', luidt in de binnenhuis-architectuur misschien het woord.

Een doorsnee vrouw zou de jachthut ook zo maar voor een echte mannenhobbyschuur, maar dan in de bossen, kunnen houden. Maar zo denk ik er zelf bepaald niet over, hoor Arjen! Ik kom er graag voor een paar dagen op bezoek om met je van gedachten te wisselen over al die zaken waarvan jongens en mannen in hun schuren en hutten dromen. Zal ik zelf iets van een wijntje of een cognacje meenemen? Je gaat toch niet binnenkort op jungletocht, of wel?

videostill: Jachthut met rook